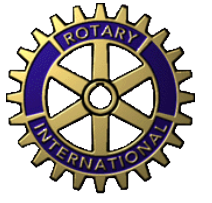




EDİRNE ROTARY KULÜBÜ 1977



2012 - 2013

Sakuji TANAKA (UR Bşk.)

Sait FEYZİOĞLU (2420.Böl.Guv.)

Akın TIRYAKİOĞLU (.Guv.Yrd.)

Tarih: 16.04.2013

Toplantı No: 1785

Bülten No: 1404

Kuruluş: Mart 1977

Charter : Mart 1980

DUYURULAR

Merhaba Sevgili Dostlar;

Bu hafta kulübümüzün III. Asamblesini gerçekleştirdik. Guvernörümüzün katılacağı Asamble'den önce güzel bir sunum oldu.

Guvernörümüzün katılacağı Asamble tarihi 30 Nisan'ı bir kez daha hatırlatıyorum. Eşli olarak katılım olması gerekiyor. Kulübümüzün en önemli etkinliği bir yılın sunumunu gerçekleştireceğiz.

Tüm dostlarımın eksiksiz olarak yer alacağından şüphem yok.

Asambleden önce 27 Nisan'da Yunanistan ve Bulgaristan Rotary kulüplerinin katılacağı yemekli bir toplantımız var. Buraya da katılmamız gerekiyor.

Katılım için Tamer BORAL ve Emre ALP dostumuza bilgi vermenizi rica ediyorum.

Dönemimizin son günlerini yaşadığımız bu günlerde tüm dostlarımın yoğun işleri arasında bu faaliyetlerimize de destek vermesi bizleri çok sevindirecektir.

Önümüzdeki hafta görüşmek dileğiyle.

Halil ALTUĞ

Bültenimiz 11 sayfadır.

MAZERETLİ ÜYELERİMİZ :

İsmail BİLGİ – İsmail GÜMÜŞDERE

ARAMIZDA GÖREMEDİKLERİMİZ:

Ali ES – Demirkan ÇAĞLAYAN – Gürkan KÖMÜRCÜ – Hasan ALTUNTAŞ – İsmet AÇIKGÖZ– Kaya ZEYBEKOĞLU – Recayi ARAN – Tarık ETKER

DEVAM DURUMU :

54.55

MUTLU GÜNLERİMİZ :

23 NİSAN Cenk BENAKMAN

Doğum Günü

25 NİSAN Ebru-Kaya ZEYBEKOĞLU

Evlilik Yıldönümü

KUTLARIZ.....

Önümüzdeki hafta toplantımız: 23.Nisan.2013 Salı ROTARY EVİN de

Başkan : Halil ALTUĞ

Sekreter +Gel.D.B.: Bülent EGELİ

Sayman : Reşat AYAN

Üye : İsmail GÜMÜŞDERE

Geç.D.B. : Muzaffer MEMİŞ

Bülten irtibat : Faruk ETKER

Tel: (284) 225 25 10 - 213 25 13 edirnerotary@gmail.com - www.edirnerotary.com

The Philadelphia Inquirer isimli günlük Philadelphia gazetesinin köşe yazarı Ann Landers, mühendisler ile ilgili bir yazı yazıyor ve akrabaları mühendis olan okurlarından gelen mektupları ikinci yazısına konu ediyor. İşte gelen mektupların bir kısmı:

Houstondan yazan bayan (eş):

Ömrümdede ilk defa bir köşe yazarına mektup yazıyorum. Yazınızda sorduğunuz, Mühendisler farklı mıdır?? Sorusuna KESİNLİKLE diye cevap veriyorum.

Babam, 4 amcam ve 3 erkek kardeşim mühendis. Mühendisler farklı yetiştiriliyorlar.

Mühendisler mantıklı, dakik ve çok iyi problem çözücüdürler, ancak insan unsuru hakkında çok az şey bilirler. Mühendis eşim hayat arkadaşı olarak çok iyidir, ancak iş duygularını açıklamaya gelince ona ancak 10 üzerinden 4 verebilirim.

Arizona:

Mühendisler farklıdır. MIT mezunu olan mühendis kocam, yeni aldığım eteğimin sırt kısmının 5 mm kısa olduğunu ilk bakışında söyler. Banyodaki fayans düzgün döşenmemiş ise hemen ölçerek ispat eder. Sıkışan bir pencere panjurunu derhal tamir eder. Ancak, ben öldürücü bir migren ağrısı ile evin içinde sürünüyor isem hiç fark etmez.

Santa Barbara:

Mühendis olan kocamın hayatın gri alanlarına hiç toleransı yoktur. Her şeyi mutlak olarak görür: Siyah veya beyaz, doğru veya yanlış, evet veya hayır. Asla " olabilir " değil. Asla neşeli değildir, ancak hiçbir zaman depresyona da girmez. Her şey mükemmel düzen içinde olmalıdır, aksi halde fatura acı ödenir.Böyle bir erkek ile yaşamak kolay değil.

Chicago:

Karım bir mühendis. Dakik,analitik ve görüşlerinde kesindir. Düşünmeden konuşmaz. Kendinden çok emin ve buz kadar soğuktur. Beni hasta ediyor. Sonraki karım boş kafalı ve moron olacak ve kurtulmuş olacağım.

Carbondale:

Haklısınız, mühendisler farklıdır.35 senedir benimki ile çok mutlu bir evliliğim var.Adım atmadan önlerine bakarlar ve dengeli evlilikleri vardır.

Huy olarak problem çözücü, hassas ve sevgi doludurlar. Mühendis kocasından şikâyet eden hanım yanlış erkek ile evlenmiş, yanlış meslek ile değil.

Şehir belli değil:

30 sene önce bir mühendis ile evlendim.Evliliğimiz bir duygusal çöplük. Eğer çocuklarımız onun programlayabileceği robotlar olsa idi çok daha iyi baba olurdu.

Mühendisler her şeyi çözebilir, ancak insan olma ve sevme hariç.

Durham:

Kocam gözlükçüdür ve bir mühendis müşterisi olmasından nefret eder. Mühendisler gözlüğe bakar bakmaz milimetrenin kaçta biri kadar hatayı hemen görürler ve yenisini isterler.

St. Paul:

Ben bir iç-dekorasyoncu mimarım. Mühendisler farklıdır. Bir parça halı satın almak için iki ayını harcayan bir müşterim olduğunda onun mühendis olduğunu hemen anlarım. Çünkü halının nasıl yapıldığını ve ne kadar dayanacağını bulmak ile meşguldür. Dünyanın mükemmecilere ihtiyacı vardır, ancak mühendisler ile çalışmak insanı öldürüyor.

Indianapolis:

Mühendis kocam bana çiçek göndermez. Hatta bazı günler hiç konuşmayız bile. Ancak, gömleğinin cebi kalem ve gözlük kılıfı ile dolu, sönük kravatlı buruşuk pantolonlu adamı bildiğim hiç kimse ile değişmem. Sadık, namuslu, güvenilir ve gerçekçidir. Asla beni aldatmaz ve yalan söylemez. Bugünlerde bunlar çok değerlidir.

DEĞERLENDİRME:

Köşe yazısına verilen cevapları iki grupta değerlendirebiliriz.

Birinci grup doğrudan mühendislerin davranışı ile ilgili olanlar.

İkinci grupta ise mühendis olan kişilerin kendi kişisel karakterleri ile ilgili olanlar.

İkinci grup yazılar şahsî olduğundan değerlendirmemizin dışında tutulmuşlardır.

Olumlu ortak kanaat:

Mühendisler; zeki, dakik, çok iyi problem çözücü, baktıklarını gören, mükemmelfci, düşünmeden konuşmayan, önüne bakmadan adım atmayan ve dayanıklı özelliklere sahiptirler.

Olumsuz ortak kanaat:

Mühendislerin insanî tarafları zayıftır ve duyguları ifade edemezler.

Sahi öyle midirler ?

Okyar YAYALAR'ın katkısı ile

Yönetim Tanımları

Ortada bir bebek vardır ve üretilmesi gerekiyordur. ...

9 kadının, 1 bebeği 1 ayda doğurabileceğini söyleyen kişiye
PROJE MÜDÜRÜ denir.

1 bebeğin, 18 ayda ancak doğacağını söyleyen kişiye
ÜRETİM MÜDÜRÜ denir.

1 kadının, 1 ayda, 9 bebek doğurabileceğini söyleyen kişiye
PLANLAMA MÜDÜRÜ denir.

1 bebeğin üretim şeklinin ille de yanlış olduğunu söyleyen kişiye
KALİTE KONTROL MÜDÜRÜ denir.

Dünyada hiç kadın ve erkek kalmasa da o bebeğin kendini doğurabileceğini
söyleyen kişiye
PAZARLAMA MÜDÜRÜ denir.

1 kadından, 1 bebeği, 1 ayda doğurmasını bekleyen kişiye
GENEL MÜDÜR denir.

9 bebeğin 1 ayda, 81 bebeğin ise 9 ayda doğabileceğini söyleyen kişiye
ARGE MÜDÜRÜ denir.

1 ayda, dokuz doğuran kişiye
MEMUR denir.

Turgut BETİN'in katkısı ile

İnternetin sembolü haline gelen "@" isaretinin hikayesini hiç merak ettiniz mi?

Sapienza Üniversitesi profesörlerinden Giorgio Stablenin açıklamasına göre İnternetin sembolü "@" isareti, 1536 yılında Latin Amerika'dan İtalya'ya mal taşıyan Floransa'li tacirlerin oldukça sık kullandıkları bir isaret. Yaklaşık 500 yıl önce tahilda ölçü birimi olan "amphora"nın sembolü olarak kullanılan "@" isareti uzak mesafeler arası ticareti belirtmek için kullanılıyordu. İnternetin günümüzde dünya'nın en uzak mesafelerini birbirine bağlayabilme gücünün olduğu göz önüne alınacak olursa bu sembolün 500 yıldır anlamını kaybetmediği ortaya çıkıyor.

kadınların eline verilmemesi gereken 30şey...

- 1-DİREKSİYON (çarpişan arabalar dahil)
- 2-KREDİ KARTI
- 3-TELEVİZYON KUMANDASI
- 4-RÜYA TABİRLERİ KİTABI
- 5-ŞİRKET HİSSELERİNİN %51'i
- 6-HARİTA (hedefte daha fazla uzaklaşmak istemiyorsanız)
- 7-ÜÇÜNCÜ KADEH
- 8-BUZ KIRACAĞI
- 9-İNGİLİZ ANAHTARI
- 10-BAŞBAKANLIK KOLTUĞU
- 11-KOZ
- 12-TELEFON
- 13-PUSULA (klavuzu karga olanın...)
- 14-KALEM
- 15-İNİSİYATİF
- 16-HESAP MAKİNESİ (kullanacaklarını pek sanmıyoruz)
- 17-UÇURTMA (ya tele takarlar ya yere çakarlar)
- 18-AYNA
- 19-NARGİLE ("Tankut bunu üflüyo muydum,yoksa çekiyomuydum" ?!!?!)
- 20-PİPO
- 21-AHMET ALTAN KİTAPLARI
- 22-KELEPÇE
- 23-KIRBAÇ
- 24-ÇEKİRDEK
- 25-BİLARDO İSTAKASI
- 26-FALA HAZIR KAHVE FİNCANI
- 27-OLTA (allah muhafaza)
- 28-ZEKA SORUSU (hem cevabı bulamazlar hem de bulcam diye inat ederler)
- 29-ESKİ SEVGİLİYLE ÇEKİLMİŞ RESİMLER
- 30-BRAD PİTT POSTERİ

bunlar verilmese de ele almasını bilirler
ama be yaaa!!

Amerikalı erkek bir bilim adamının yaptığı araştırma,

Kadınların hayatının 4 ana döneme ayrıldığını ortaya koymuş:

1. Herşeye ağzı açık ayran budalasısı olarak baktıkları, söylenen her güzel lafa kolay kandıkları 17 - 25 yaş arasındaki
KAZ Dönemi.
2. Güzelliklerinin farkına vardıkları, o yüzden hep kapris üstüne kapris yaptıkları 25 - 35 yaş arasındaki
NAZ Dönemi.
3. Hayatı (erkekleri) tanıyıp gözlerinin açıldığı 35 - 45 yaş arasındaki
KURNAZ Dönemi.
4. Mihrabın yıkıldığı, herşeyin bittiği 45 yaş sonrası
ENKAZ Dönemi

Erkeklerin hayatıda 4 ana döneme ayrılır...

1. 17-30 yas arasi:**KAZ** Dönemi.
2. 30-40 yas arasi:**KAZ** Dönemi.
3. 40-60 yas arasi: **KAZ** Dönemi
4. 60 ve sonrası : '**ENKAZ** yada **EN KAZ**' Dönemi*

Mehmet SAVAS'ın katkısı ile

GÖKDELEN SENDROMU

ÖNCE AMERİKA..

Sahip olduğu uçsuz bucaksız topraklara rağmen 1950 öncesinde Amerika'da, göğe doğru yükselme eğilimi fena halde belirginleşmeye başladı. Sonunda, kentlerin boğazını sıkıp, insanları **“tek çare gökdelen !”** noktasına getiren yanlış kentleşme politikası maalesef biz dahil birçok ülkenin kanına giren bir virüs yarattı.

Kent içinde kalan arsalarda yükselebildiğince yükselmek, nerede ise medeniyet ölçüğü haline geldi.. Ellilerde Amerikalılar, hatayı fark etmişlerdi. Ama başta New York olmak üzere büyük kentlerde iş işten geçmişti artık. **“Suburb”** denilen banliyö mantığı ile, yerleşimin kent dışına taşınması, yayılması ve Amerika'nın kuruluş yıllarına öykünen az katlı yaşama dönüşmesi

projesine, yapılan büyük yanlışın telafisi için can simidi gibi sarıldılar. Ve sonunda, **“Amerikan konutu dediğin en çok iki katlı ve bahçeli, üstelik ahşap olur”** tanımı yaygın hale geldi günümüzde.. Nitekim Amerika'daki konutların %90'ının, deprem bölgesi Kaliforniya'da ise %99'unun bu tanıma uygun ve ahşap olduğu bilinmektedir.Amerika'da; çok özel, çok nadir, çok katlı ve lüks abidesi yapılar dışında gökdelen-vari konutlarda oturanlar, düşük gelir grubunun çaresizleridir artık.. Onlar için bile bu yaşamın sosyal sorunlar yarattığı, yüksek binalarda suç oranının arttığı tespit edilmiş, tekrar az katlı klasik mahalle yapısında yerleşimlere dönüş programları başlatılmıştır. Bunun dışında, görgüsü sorgulanır fakat parasının hesabı sorgulanmazların da tercihi değişildir Amerika'da çok katlı konut..

Yani bu manzara ve geline sonu en az yüz yıllık bir deneyimin ürünüdür o ülkede.. Bu yorumun, Amerika 2050'yi planlayan ünlü bir kentsel tasarım bürosu ile paylaşıldığını da eklemeliyim..

SONRA TÜRKİYE..

Meşhur bir sözümüz vardır bizim: **“Amerika'yı yeniden keşfetmek !..”**

Değiş bana pek sevimli gelmesede, galiba bu kez hakkını vermek gerekecek. İleride ağır bir fatura ödememek için şimdiden düşünmeye başlamalıyız katları azaltmayı, yaşamı kolaylaştırmayı.. Elbette sadece birileri dedi diye değil, deprem risklerini ve diğer yaşamsal riskleri azaltmak için yapmalıyız bunu.

“Yahu çok yayılırsak, hizmet nasıl gidecek oralara ?..” diyenlere, tıklım tıklım kent içi yaşamda, örneğin İstanbul'un bazı zaman dilimlerinde üç dört saati bulan kent içi ulaşım da harcanan zamanı ve harcanan enerjinin bedelini hesap etmelerini öneririm. Zamanın bedeli için de herkes kendi günlük kazancını mesai saatlerine bölsün ve yolda kaybettiği zaman ile çarpsın lütfen..

Bu basit formülü, hiç alışkın olmadığımız zamanın değerini hesapta çok zorlandığımız için, örnek olarak sundum..

Sağlık, güvenlik, itfaiye gibi kentsel kanallar tıkandığı için sunulamayan her türlü aksayan hizmet maliyetinin yanında, aşırı yerleşim yoğunluğu yüzünden iflas eden alt yapı hizmetlerinin sosyal ve çevresel faturasını da hesaba katmak gerekecek..

Şehir dışı 50'inci kilometreden, yarım saatte kente ulaşmak mümkün iken, 5 kilometreyi bir saatte gidemediğimiz güzergahları hatırlamanızı da ayrıca öneririm..

BİR KAÇIŞ YA DA KURTULUŞ ÖYKÜSÜ..

Tam burada, özelimden bir aktarım yapmama izin veriniz. Otuz yıl önce ailece İstanbul'dan adeta canımızı kurtarmak için kaçıp, Bursa'nın bir köyüne yerleşmemizin % 50 nedeni, iş hay huyu ile bir gün içinde ortalama 300 km yapar hale gelmem ve bu sırada hayatımın da tam yarısının yolda geçiyor olması idi.. Mimardım üstelik, dolmuş şoförü değil..

Hani yaşadım da oradan biliyorum.. Elbette bu sıkıntıyı bire bir çeken, ama olanları da **“hayatın kaçınılmaz kaderi !”** kabul edip sineye çeken milyonlarca vatandaşın neden sesi çıkmamakta ya da çıkabilen seslere kulaklar tıkanmaktadır bilinmez..

“Kaçabilen köye kaçsın !” demiyorum elbette.. İki el yerine iki pençemiz olmadığına göre tırmanmak için yaratılmadığımız aşikar.. Mümkün olduğunca yere yakın, ayağı toprağa basabilen bir yaşamı niçin talep etmiyoruz diyorum sadece.. Gökleri delmek bize ne kazandıracak ya da neler kaybettirecek, bir sorgulayalım diyorum..

GÖKDELEN DEMEK NE DEMEK ?.



Burada **“gökdelen dediğin nedir ki ?”** sorusu akla gelecektir.. Yorum muhtelif.. Gök dediğin birinci katta bile delinmeye başlar bana sorarsanız.. Ama galiba otuzuncu katta travma yaratmaya başlar ki, genellikle 100 metreden sonrakilere münasip görülen bir tanımlama olmuştur bu sözcük. 1963’de biten, Ankara Kızılay meydanındaki 21 katlı 87 metrelik iş merkezine bile **“ilk gökdelenimiz !”** demek bizleri çok mutlu etmişti.. Bu heves, içimizde bir ukde kalmışçasına devam edip gidiyor..

Dünyada ise 200 metre, nerede ise alt sınırdır ve 500 metre bile artık aşılmıştır. Şimdilik bu tanıma uyan 300 gökdelen ismi saymak mümkün.

Gün boyu değil, sadece belirli mesai saatlerinde kullanılan iş merkezlerinin, devlet dairelerinin ve otellerin; kendi içlerindeki ulaşım, iletişim zorunluluğu dikkate alındığında tek bir çekirdek etrafında mimari çözüm aramasını bir noktaya kadar anlamak mümkün. Hani firmanın ya da kamusal kuruluşun ilk derdi kent içinde olmaksa, parası da ancak bulduğu yere yetti ise, işlenen cinayete taammüden yerine nefsi müdafaa demek hafifletici olabilir..

Türkiye’de, 80 metre ile 220 metre arasında 120’yi aşkın gökdelenle sahip olmakla ne kadar övünsek azdır.. Allah’tan çoğu iş merkezi ve otel.. Ama konut kılığına girmiş olanlar hiç de azımsanacak gibi değil ve bence üzücüdür ki son sürat çoğalıyorlar. Yakında gökdelen diye anılan yapılarımızın **“çoğu artık konut”** diyeceğiz.. Bu artışın topluma ne kazandıracağını gerçekten merak ediyorum.

ASANSÖR VE RAMPA

Evlerden uzak olsun, örneğin bir hasta düşünün. Yatağa mahkum. Damardan besleniyor. Yani serumsuz yaşama şansı yok.. Şimdi de bir ev düşünün 28.katta.. Hayata üç asansör, iki merdiven ile bağlı.. Bu araçlar, o katlarda oturanlar için serum hortumudur artık.. Kopartmaya görün.. Allah korusun bir kalıcı arıza ya da beklenmedik bir patlama ile devre dışı kalan asansörler, sağlıklı yaşamdan kopartacaktır sizi..

Asansörün bakım için bile bir gün çalışmaması, **”kriz geçirsem beni hastaneye yetiştiremezler”** korkusu doğuracaktır.. Gökdelenimsi binaların sadece sağlıklı insanlar için yapıldığını söylemek mümkün. Çoğunda, bir sedyenin sığması gerektiği hiçbir zaman düşünülmeyen asansörleri yüzünden bu yapıların, hastalanmanız halinde sizi gözden çıkardığını söylemek mümkün. Allah geçinden versin birisinin ölmesi halinde ise, o ismi nahoş tahta sandık asansöre hiç mi hiç sığmayacağından, bin bir zorlukla merdivenlerden ve baş aşağı indirilmesi mukadderdir..

Bu koşulların, engelli vatandaşlar için yaratacağı eziyetleri sıralamaya sanırım gerek yoktur.. O koca binaların nedense bir türlü düz ayak olmayan ya da uygun bir giriş rampası bulunmayan giriş kapılarından başlayan engelli çilesi ise sadece gökdelenlere değil, maalesef gökdelen yavrularına da yani tüm apartmanlara da ait olan genel bir tasarım ayıbıdır..

Beni mahcup etmek için, **“al sana rampa !”** dercesine, merdivenin yanı başında ve aynı eğimde yapılan, yani en fazla %15 olması gerekirken %55-65 arası eğimde yapılarak, engellilerle adeta alay eden rampa bozmaları için ise bir teklifim var. Onu tasarlayan mimara ya da imal eden yapımcıya şöyle bir ceza verelim ; her gün on kere o rampaya ayağı kaymadan tırmanmaya çalışsın ve çıkmayı başarırsa bu kez yuvarlanmadan aşağı inmeye gayret etsin. Düşer de bir yerine bir şey olursa ki kaçınılmaz, ömür boyu bu hatayı tekrarlamaz bence..

Biraz haince mi oldu ?.. Peki düşen yada yuvarlanan bir engelli, bir çocuk veya bir yaşlı insan olunca, bu da üstelik planlı bir hainlik olmuyor mu ?..

Asansör denen şeyin mantığı sıfır seviyesinden aldığı yükü istenen kota kademesiz olarak taşımakta yatar. Mimari projede uygun yer bulmayı bir türlü beceremeyip de dahiyane bir buluş gibi, ara sahanlığa açılan asansör yaparak, eziyeti her kata taşıyan meslektaşlarımız ve zamanında bu dehşet yanlışın yanlışlığını öğretemeyen akademisyenlere tebriklerimi sunuyorum..

Bence yine interaktif eğitim yöntemini kullanıp, yaptıkları binanın en tepesinde on yıl oturma cezası da verebiliriz mesela tasarımcı ve yapımcılarına !..

BU BİR TOPLUMSAL TALEP Mİ ?

Yapımı, işletmesi, bakımı, yaşamı sorun olan bu yapıları biz mi talep etmekteyiz yoksa anlı şanlı müteahhitlere verilen aşırı emsallerin vahşi cazibesi mi bizi bu noktaya getiriyor ?.. **“Bu kadar kat anca kurtarır sermayeyi”** anlayışı ile insanlara satılan şey, artık yaşamsal bir mutluluk değil sadece bir anahtardan ibarettir.

Her zaman sorduğum bir soru var : 19 ya da 29’uncu katta oturup da, **“Allaha yaklaştım çok şükür.. Kuşlara bile tepeden bakıyorum artık.. Çok mutluyum. Çoluk çocuk çok huzurluyuz”** diyen bir Allahın kuluna şahit oldunuz mu ?.. Hiç sanmıyorum. Böyle bir yapıda yaşamaya kendini mecbur hisseden bir ailenin, dördüncü kat boş iken yirmi dördüncü katı tercih ettiğini duydunuz mu ?.. Onu da sanmıyorum.. Bir anket yapılsa, en çok kaçınıcı katta oturmak isterdiniz dense, sekizinci kattan sonraki tercihlerin %5’i geçmeyeceği kehanetinde bulunuyorum.. Hodri meydan !.. Çıkan sonuca katlanmayı göze alıyorsak yapalım yaygın bir anket..

Şahsen yaptığım yüzlerce sorgulamanın dışında, benim birkaç ipucum daha var: 2003 yılında kaleme aldığım **“Bir Ülke Nasıl Yenilenir”** başlıklı makalemden şunları yazmıştım:

200 yıllık apartman kültürüne sahip Fransa’da 1963 yılında yapılan bir kamuoyu araştırmasında halkın **% 68’inin** tek katlı evde oturmak istediğinin anlaşıldığını ve o tarihten beri iskan politikasının **en çok iki katlı** konutlar yönünde değiştirildiğini biliyor muyuz?

Devlet Planlama Teşkilatı tarafından **1992** yılında Marmara Üniversitesine yaptırılan ankette **60.000** denek ile yapılan görüşme sonucunda Türk halkının **% 96’sının tek veya iki katlı** evde oturmak istediğinin anlaşıldığını biliyor muyuz ?

Peki bu nasıl bir hizmet anlayışıdır.. Halka rağmen halk için mi ?...

ARSA OLSA DÜKKAN SENİN !..

Sizce yer mi yok ?.. Demirel’in dediği gibi **“arsa vardı da biz mi içtik ?..”**Vardı ve daima var olacak sevgili dostlar.. Rahmetli Turgut Cansever hocamız ile birlikte yaptığımız bir hesaba göre, ortalama büyüklükte bir karayolları haritasında yarım santim kalınlığında, yani 10 km kadar, doğudan batıya 1500 km uzanan bir kırmızı çizgi düşleyin.. İşte o çizginin içinde, tüm nüfusu ortalama iki katlı evlerde iskan etmek mümkünmüş meğerse.. Bu hesap; 70 milyon için adam başı 214 m2 alan demektir.

Türkiye’nin toplam alanının yaklaşık **800.000 km2** olduğunu, Devletin elinde ; tarımsal, dağlık bataklık ve elverişsiz alanlar dışında ortalama **400.000 km2** arazi olduğunu bilmekteyiz. Sosyal donatılar, yollar ve yeşil alanlar dahil, kişi başına 200 m2 hesabı ile, 70 milyon nüfus için sadece 14 milyon dönüm, yani 14.000 km2 arazi gerekmektedir. Bu alan ise ülke yüzölçümünün sadece **YÜZDE 1.75’idir..**

Ama olur mu ?.. Arsanın değerini yükseltecek olan **“emsal”** denilen enstrüman belediyelerin ve müteahhitlerin elinden alınırsa, en tatlı karların elde edildiği çok katlı yapılardan ve değeri uzaya yükselen arsaların yarattığı en kolay zenginlikten kim vazgeçecek ki ?...

Yükseldikçe tabanda yeşil alan kazandığını düşünmek muhteşem bir bahane ve yanılgıdır.. Yükselmesek de, var olan yeşil alanı kullanmaktaki beceriksizliğimizin itirafıdır bu.. Mahalle aralarına serpiştirilmiş, **“beton saksıda, asfalt korumasında doğa !”** manzarasındaki parselleri yeşil alan sanan kent plancıları var.. Üç yüksek binanın yarattığı zemin alanını çimlendirip tepeden bakınca bir natürmort tablo yaratmanın, aşağı inince de **“çimlere basmayın !”** levhası ile karşılaşmanın kentsel yeşile ne kazandırdığı ise apayrı bir sorgulama..

Kentsel yoğunlukları arttırıp, **“şu kadar insan şu kadar alanda iskan edilecek”** diyerek adam başı yeşili, sebebi kendinizden menkul oranlara kitlerseniz, yanlış üzerine inşa edilen yanlış olarak sanki yükselmek, yeşili kurtarıyormuş gibi gözükür.. Ve maalesef bu anlayış, dünya genelinde yaygın bir yanıltır..

20’inci katın penceresinden bakıp, hangi ağaç kendisinin, kaç metrekaşe çim alanı ailesinin sanmaktadır acaba o dairenin sahibi ? Dalından bir şeyler koparamadığı ağacın, dibine su veremediği çiçeğin ona ait olduğuna nasıl inandıracaksınız acaba ?.. Tapusunu vererek mi ?..

Yeşil alan; sanal olarak adam başı bölüşülen bir halı saha değil, bir metrekaşe de olsa sahip çıkılabilen ve aidiyetimizi hissedebildiğimiz yani benimsenebilen doğa parçasıdır.. Sonradan olma bir köylü olarak, hani bu duyguyu kent soylular pek bilmezler diyeceğim...

TÜNEL KALIP NE GETİRİR NE GÖTÜRÜR ?..

Betonarme çok katlı yapılarda, tünel-kayar kalıp sistemi dediğimiz, özel önlemlerle nerede ise bir günde bir katın kabası bitirilebilen inşaatlar, bu gökdelenimsi uygulamaların da nerede ise olmazsa olmazıdır artık.. Yani yanlış iskan politikası, sakıncaları saymakla bitmez bir sistemi bize dayatmıştır artık..

Ne sakıncası mı var ? Isı ve ses izolasyon kabiliyeti nerede ise sıfır olan, komşunun banyosunda okuduğu türkünün yatak odanızdan dinlendiği beton duvarların, mantolama denilen ve çoğunlukla buhar geçirmeyen malzemelerden bir dış kılıfa ihtiyacı vardır.

Bir kılıftan ne çıkar diyeceksiniz.. Üstelik enerji tasarrufu sağlıyor !.. Hemen söyleyeyim. Kuru temizlemeye verdiğiniz ceketinizi bir naylon kılıf içinde geri alırsınız. Şimdi benim hatırım için askının çıktığı deliği, başınız geçecek kadar genişletin ve o naylonu elbise gibi üstünüze giyin. Tabii yine hatırım için yatana kadar da çıkartmayın. O günün sonunda ne hale gelerseniz, şunu bilin ki içinde oturduğunuz binanız da sizinle birlikte en az on yıl sonra o hale gelecektir...

Yüreğiniz mi daraldı ?.. Keşke hepsi bu kadar olsa..

Bir katta sekiz daire, sekizi de ayrı yöne bakan uygulamalara da bayılıyorum.. Bir çok katlı sitede, kazara kuzeye bakan bir dairede oturup da kışın donduklarını söyleyen birine; **“deli misiniz, taşınsanıza oradan”** demiştim. Cevabı çok ilginçti **“Kayınvalide güneye bakan**

dairede oturuyor. Isınmak için ona gidiyoruz !..” “Enerji mimarlığı”adına utanç verici bu inanılmaz yanlış planlama biraz da, girip çıkması kolay olsun diye iki ya da dört yönde tüneller oluşturma mecburiyetinde olan tünel kalıp sisteminin dayatmasıdır. Bilinmiş ola..

BİR DE RADON VAR !..

Gelelim Radon gazına.. Akciğer kanserinin önemli bir nedenine.. Amerika’da radon ölçülen arsalar iskana açılmaz bile.. Ahşap evlerin, mecburen betonarme olan bodrum katlarında 24 saat çalışan hava fanlarına **“radon tahliye cihazı”** denir.. Çünkü bu radyoaktif gaz, en çok betonla birlikte yapıya taşınır.. Merak edenler, çekmece Nükleer Araştırma Enstitüsünün yaptığı ölçümlere ve ahşap evle beton ev arasında yüz katına ulaşan farklı bekarel değerlerine bir göz atsin..

Ayrıca, bina içi rutubetin, radon gazı salınımını çoğalttığı bilimsel bir gerçektir. Bu yöntem, günümüzün rutubet ölçme tekniğidir artık. Radon ölçümü anormal seviyede ise bu değer, betonarmede korozyonun da yükseldiğini ifade eder. Yani Allah korusun ilk depremde çökme riskine işaret eder..

DAHA BİTMEDİ; ŞİMDİ DE MANYETİK ALAN..

Acaba sırf bu yüzden, Avrupa’da tünel kalıpla konut yapılmadığını, çünkü bu yapıların artık sağlık endişesi taşıdığının kabul edildiğini de biliyor musunuz ?..

Kalıpları tikiş tikiş dolduran, Faraday Kafesi gibi demir donatının; betonun içinden geçen 220 volt elektrik yüzünden bir bobin gibi davranarak manyetik alan oluşturduğunu, ilaveten içerideki manyetik yayına da perdeleyici bir etki yarattığını işittiniz mi ? Genellikle **“cep telefonum bu odada çekmiyor, balkona çıkmalıyım”** demenizin nedeni bu perdelemedir.

Ayrıca bu yüzden evin içindeki; buzdolabı, çamaşır makinesi, televizyon, bilgisayar ve cep telefonu benzeri cihazlarla demir donatının etkileşime girdiğini ve yine evin dışına sarılmış bir bobin gibi davranarak ve cihazların yarattığı karmaşık manyetik alana ilave olarak; fuko akımları yani manyetik alan yarattığını, tüm bu manyetik kirlilikler yüzünden insanların hastalandığını, kansere kadar uzanan ciddi riskler doğduğunu işittiniz mi acaba.. 2000 yılında bu konuda yazdığım iki makaleye göz atmanızı tavsiye ederim.. Dileyenlere seve seve iletirim.

Bu konularda, herkesin çok iyi tanıdığı duayen bir inşaat mühendisi kardeşimden doğrulama aldığımı da eklemeliyim.. Uzman mühendisimiz: **“Evet bir günde bir katı çıkmak mümkün.. Statik bir endişe de taşımıyor ve benzer teknikle yüzlerce proje yaptık. Ama bana sorarsan manyetik alandan ötürü “sağlık endişesi taşıyor !”. Ben de istemem böyle bir yapıda ve üstelik 19. katta oturmayı..”** diyerek son noktayı koyuyor.. Avrupa’da kullanılmadığı gibi, Amerika’da da tünel kalıpla konut yapıldığını duymadığını söylüyor..

Her halde dünyanın en akıllısı biziz ki, kimsenin aklına gelmeyen bu ticari ve sözüm ona inşai kolaylığı yapılarımızın olmazsa olmaz tekniği ilan ettik..

ENERJİ KULLANIMI

Geçtiğimiz günlerde, bu tarz yüksek binalardan tipik bir yerleşkenin 1000 konutluk bölümünün teslim töreninde tesadüfen bulundum.. Satış elemanlarına bu dairelerin ne kadar enerji tükettiğini sorduğumda yüzüme boş boş baktılar. **“Ama herkese bir kombi hediye ediyoruz”** dediler.. Bundan büyük kötülük yapamazlardı !. Doğal gaz bağımlılığımızı körükleyen, anlamsız bir fazla tüketim bundan daha iyi pompalanamazdı.

Sonunda, **“karışanım olmasın !”** deyip sözüm ona özgürlük adına, bir **“kombi cehennemi”** yaratılmıştı. Ülkemiz doğal gaz batağına daha çok saplanırken, bu işten yegane karlı çıkanlar da kombi satan firmalar oldu.. Her cihazın kapasitesi gerçek gereksinimin biraz daha üstünde idi ve toplu ısınmaya göre en az %30 ve üzerinde sarfiyatla ısınmayı sağlamaktaydı.. Halbuki merkezi sistemlerde pay ölçerler kullanılarak, hatta bir adım daha ileri giderek kojenerasyon tesisleri ile bu işi çözmek çok daha kolay ve doğru olacaktı.. Fakat onlar iftiharla, kombiyi hediye ettiklerini söylüyorlardı.

“Peki ne kadar olacak enerji bedeli” dediğimde ise, **“bittiğinde belli olur !”** diye harika bir yanıt aldım satış müdiresinden.. Bu işin bir hesap sonucu önceden belli olacağından bile haberi yoktu.. Aslında bu **“şok”** yanıtın nedeni çok basitti: Daha önce böyle bir soru soranla hiç ama hiç karşılaşmamıştı.. **“Enerji Mimarlığı”** ilkeleri ile planlama ve uygulama yapılsa idi, koskoca binanın kendi enerjisini üretebileceğini söylemek ise çok abesti.. Beni bir uzaylı sanabilirlerdi !..

YÜKSEK BİNALAR ve RÜZGAR

Doğada olmayan bir yükselti yarattığınızda, elbette doğal esintilerin yönünü de gücünü de etkilersiniz.. Bu çok açık.. Koskoca bina gövdesine çarptığında, bina yüksekliğinin 50 katına kadar uzayabilen mesafede rüzgarsız alan olduğu ve bina yüzeyi boyunca düşey

hareket eğilimi gösteren rüzgarın, gökdelenin dibindeki insanları rahatsız edecek kuvvette türbülanslar yarattığı da bilinir.. **“Şehir Meteorolojisi”** denilen bilim dalı, yerleşik alanlarda bu gibi etkileşimleri inceler..

Gökdelenler, rüzgar için mükemmel bir kapan görevi görür. Yere yakın rüzgarlara göre çok daha kuvvetli olan üst seviye rüzgarlarının önünü keserek aşağıya doğru yönlendirir ve bina yüzeyi yakınında arzu edilmeyen farklı bir sirkülasyona neden olur. Bu yeni oluşan rüzgarlar nedeniyle sakat kalan veya hayatını kaybeden insan sayısı tahmin bile edemeyeceğimiz kadar fazladır.

Yüksek blokların ve iki katlı villaların, hangi aklın ürünü olduğunu bilmediğim şekilde yan yana, dip dibe yerleştirilmelerinin sosyolojik sakıncalarını tahmin edersiniz mutlaka.. Balkonundan bakarken; **“ah ben de o evde oturabilseydim !”** diyen 18.kat sakinine karşılık. **“Kim bunlar yahu beni tepeden izleyip duruyorlar, gözaltındayım sanki !”** diyen müstakil ev sahibinin psikolojisini de tahmin edebilirsiniz..

Bu sosyal sorunları beşe katlayan meteorolojik sıkıntıları bir özetleyelim isterseniz. Yüksek yapılar yüzünden güneşin engellenmesi, küçük binaların daha çok aleyhine olmakla birlikte o koca binaların hiç bir güneşlenme hesabı yapılmadan mimarın keyfine göre dizilmeleri, kendi gölgeleri yüzünden yüksek bloklarda da güneş görmez daireler yaratmaktadır.. Site dışındaki esintiyi o iki katlı eve ulaştırmayan ya da tam tersi, o koca engel yüzünden yaratılan türbülans içinde kalan villanın aşırı rüzgardan ya da nerede ise yatay yağın yağmurdan çektikleri ise cabası !..

Yüksek binaların önlerini kapatması yüzünden, şehirlerin akciğerleri olarak adlandırılan hava koridorlarında sirkülasyonun bozulduğu, **“yeni fakat olumsuz !”** rüzgar yapılarının meydana geldiğini örnekler üzerinden görebilmek mümkündür. İstanbul'daki birçok site bu tip oluşumlara örnektir. Yanlış İstanbul'da mı ?.. Denize paralel sıra dağlar gibi apartmanlarla Allah vergisi meltemini kesen Antalya hiç mi suçsuz ?..

Bir gökdelenler mahallesinin, tüm kentin rüzgar rejimini bile etkileyebileceği artık kabul edilmiştir.. Isıtan ve serinleten, hava kirliliğini engelleyen, bize oksijen taşıyan doğal esintilerin; yüksek yapılar engeline çarpacağını ve kent içi hava akımlarının yönünü etkileyeceğini artık uzmanlar çok iyi bilmektedir. Ama yanlış bir kentleşme politikasının yarattığı yapay çevrede yaşamaya ikna edilen insanlar henüz bunları bilmemektedir.

GÜVENLİK ENDİŞESİ..

Sanıldığı gibi özgürlük arayışından çok, kabuğuna çekilip korunmak anlamındadır böyle sitelerde yaşam.. Tek bir kapıdan girilen yüksek binalar da bu kabuk imajını fena halde desteklemektedir..

Bilen ve bilmeyenler için, uç noktada fakat gittikçe yaygınlaşan bir çok katlı örneğin matematiğine göz atalım birlikte.. Bir katta sekiz daireden 30 kat; 240 adet daire eder. Bir aileyi ortalama 5 kişi kabul etsek, buyurun size 1200 kişilik dikine bir mahalle ya da köy.. 1000 kişinin altında hiç değil.. Çok sevimli değil mi ?.. Bence artık her bloğa bir yönetici değil bir muhtar atamak gerek.. Zannediliyor ki, üç beş gökdelenin birbirleri ile nerede ise göz göze gelebilecek mesafelerde inşası, beraberinde emniyet, huzur ve güvenlik getirecek. Seçkici bir zihniyetle, aynı statü ve kültür seviyesinde oldukları zannedilen ve orada oturmayı tercih edenlerle kolayca komşuluk ilişkisi kurulabilecek.. Yüzme havuzu, jimnastik salonu buluşmalarının tüm sosyal beklentileri tatmin edeceği zannedilecek.. Alt kattaki komşu ile bile tanışmadan bu dünyadan gidilebileceği hiç akla gelmeyecek..

Neden sonra fark edilecektir ki bu çarpık, dikine komün yaşamı aslında sosyal ilişkileri beslememekte, tersine aileleri ve kişileri, çevre ile bir türlü aidiyet ilişkisi kuramadıkları yepyeni bir sosyal yalnızlığa itmektedir..

“Projesini ben yaptım” demekten anlaşılmaz bir gurur duyan şanlı mimarlarımızın, ortalama otuz katlardaki gökdelen dansına alışmak üzereydik. Çıtayı **“kırk bir kere maşallah katına”** taşıyan ve benimsenmesi umudu ile projeyi **“benim”** sözcüğü ile pekiştiren, aslında bu anlamsız yarışa fena halde kaşayan bir inşaat devini ise kutlamamak mümkün değil..

Hele hele o binanın yerden 120 metre yükseklikteki dairesinin metrekaresi 4.000 liralarda dolaşırken, o paraya; bahçeli ve üstelik kendi enerjisinin tamamını üretebilen mükemmel bir ev sahibi olabilecek iken, ev kılığında bir direğin tepesine toplamda triyonu katlayan bir bedel ödeyebilen mal sahibine ise madalya vermek az gelir.. Allah her türlü sağlığını korusun !..

Farklı yerlerden gelip buradaki, aslında kısıtlayıcı olan tek tip yaşamı tercih etmek ve bundan bir mutluluk tablosu beklemekle, farklı suçlardan düşüp girdikleri hapisnede, muhteşem bir etkinlik ve mutluluk bekleyenler arasında bence çok fark yoktur.

ÇÖZÜM NEDİR ?

Çoğunlukla tek ve iki katlı olmak üzere ve bir fazlasında asansör zorunluluğunun başladığı yani en fazla dört katlı bir yerleşke, elbette insani ve sosyal gereksinimlere çok daha kolaylıkla hizmet verebilecektir..

Türkiye’de kat ortalaması konutlarda altı katı aşmıyor.. Geçiş döneminde, hemen vazgeçilemeyecek kentsel yoğunluklar ve TOKİ benzeri yaygın uygulamaların kötü alışkanlıkları dengeye kavuşana kadar, en çok sekiz katlı ama olabildiğince doğayı kendi kotuna taşıyabilmiş örneklerin ara çözüm olduğunu düşünüyorum.

Elbette tüm yapıların ama özellikle sekiz katlı olanların, ne birbirlerine ne de diğer yapılara gölge düşürmeyecek şekilde konuşlanmaları şart.. Halihazırdaki yüksek blok yerleşkelerinin nerede ise tümünde en çok ihmal edilen iklimsel faktör de maalesef gölge hesabıdır..

Yön duygusuna sahip bir kentsel planlama ile yola çıkması gereken yatay ağırlıklı yerleşim; elbette kendisini güney-kuzey ilişkisine odaklamalı, doğu ve batı yönünün avantajlarını kullanmasını bilmelidir. Birbirine zıt iklimsel özelliklere sahip, örneğin; kuzey ve güney dairesi saçmalığına son verilmelidir. Bu yeni planlama, yani az katlı yatay gelişim; kimliksiz kullenizin cephe fotoğrafında kırmızı bir dairenin içine almadan tarif edemediğiniz evinizi, tanımlanabilir ölçeğe ve özdeşleşebileceğiniz insani bir yaşam ortamına taşır.

Hiç dert etmeyin, son zamanların moda paranoyası **“güvenlik !”** yeni yerleşkenizde de kolaylıkla sağlanır.. Allah korusun bir panik halinde, 30 katlı bir yapıdaki bini aşkın insanın mı, yoksa bahçeli ve az katlı düzende yaşayan aynı sayıda insanın mı hayatta kalma şansı vardır sizce ?.. Bu soruyu kendinize sormalısınız.. Üstelik çocuklarınız da büyükleriniz de, tırmanmak zorunda kalmadıkları yatay yaşamdan çok daha mutlu olurlar, çok daha sağlıklı ve huzurlu bir ömür sürerler...

Bu geçiş döneminde, şimdilik sekiz kata kadar kendimizi mecbur hissetsek bile, yine de sabun kalıbı gibi kütleler yerine, yatayda da komşuluk ilişkilerine, farklı kotlarda yeşil alanlara ve ortak mekanlara olanak veren bir doku tercih edilmelidir..

Birçok olumsuz örnekte, **“müellifi kimdir ?”** merakımızın karşısına üzücüdür ki bildik isimler çıktı.. Bir arsaya, mimarlıkta tecrübenin ve tanınmışlığın karşılığı olarak; sadece trafo binası yerleştirir gibi, ve havuza bakmaktan başka endişesi olmayan blokları **“en çok sayıda”** yerleştirmek marifetini sergilemek utanç vericidir.

EZCÜMLE..

Şimdi özellikle, meslekten ve inşaat sektöründen birileri bana çok kızacak. Çünkü temel alışkanlıklarına, doğru bildiklerine ve hatta ticari kazançlarına aykırı şeyleri su yüzüne çıkardık, gündeme taşındık.

Vallahi umurumda değil.. İnsanımızın sağlıklı ve güvenli yaşama bir an önce kavuşmasından başka beklentim yok. Hani bir söz vardır **“benden söylemesi !”**..

Yani birisinin, olanları ve olacakları dile getirmesi gerekiyordu.. Aslında doğruları bir çok kimse biliyordu. Sadece, anlatmaya öncelikle soyunacaklardan biri olmak istedim. Elbette kimsenin hayatına ve tercihlerine karışmak mümkün değil.. Genel bir farkındalık yaratılana kadar, böyle gelen bir süre daha böyle gidecektir..

Meslek dergiler ve bazı gazeteler, reklam endişesi ile basmaktan kaçınacaktır yazıyı. Fakat, elbette bir cesur yürek bulunacaktır bu bilgileri size ulaştıracak..

“Enerji ve ekoloji” ayrılmaz bir bütündür. Sadece bu konuları içeren altmışı bulan makalemi, boş vakitleriniz için bilgilerinize sunmaya hazırım.. Bir mesaj atmanız yeterli..

Bu kavramlarının sözlük anlamını bildiği şüpheli, ya da kentsel planlama, mimari proje ve yapım sürecinde anlamsız ve gereksiz faktörler sanarak akla bile getirmeyen, ülkesine ve insanlığa karşı nasıl bir ihanet içinde olduğunun farkında olmayan meslektaşlarımız da inşaat sektörünün kodamanları da artık düşünülmelidirler. Hiçbir eksikleri yok !. Araçsa araç, paraysa para, insansa insan, arsa ise arsa.. İstediklerinde dünya pazarında liderliğe oynayabiliyorlar. Hiçbir bahaneleri yok.. Bence büyük ölçüde “yanlış ürün !” sonucu kendi yarattıkları konut krizinden şikayete de hiç hakları yok..

Artık, mahmurluğu atmalıdırlar üzerlerinden..

Önce; **“başka Türkiye yok !”** diyeceğim ama daha da ileri gideceğim; **“başka bir dünya yok !”**... Maksadım yürekleri karartmak hiç değil. Sadece, yapılan yanlışlara dikkati çekmek.. “Hizmet” dediğimiz şeyin dört duvar ve bir anahtar tesliminden ibaret olmadığını vurgulamaktır..

Müşterilerini bir şeyden anlamaz, salonun parkesi ile mutfakın fayansından başka şeyleri sorgulamaz sanan yapımçı firmalara bir çift sözüm var: Şuna eminim ki; ekolojik öncelikli, atıklarını kendi bünyesinde çözebilen alçak katlı yeni yerleşim alanlarında, yapıların kendi enerjisini üretebildiğini, yani ısıtma, soğutma, aydınlatma ve havalandırmaya para ödenmeyeceğini, suyun en az %50 tasarrufla kullanılabileceğini dile getirebilseler, uyanan ilgi ve talebe şaşacaklardır.

Örneğin; bu içerikte sekiz katlı bir binanın bile dört ayda bitirilebileceğini, yapılar betonarme kolon giriş sistemi ile inşa edilse bile, tünel kalıptan vazgeçilmesi sonucu, tüm duvarların ahşap olabileceği, böylece klasik duvarlara göre onda dokuz hafiflik sağlanacağı ve bunun sonucu olarak deprem risklerinin azaltılacağını, 5 cm mantolama yapılan 20 cm'lik bir duvara göre yarı kalınlıkta bir ahşap duvarın %50 fazla ısı geçirgenlik direncine sahip olduğunu, sadece kalınlık farkından kazanılan alanın ise aynı metrekarede; ilave bir çocuk odası edeceğini söylediklerinde çok şey değişecektir..

Elbette önce bunlara kendileri inanmalı, nasıl yapılacağını öğrenmeli ve sonra taahhütte bulunmalıdırlar. İşte o zaman bir mucize gerçekleşecektir. Kimse ev satamazken, kendi kapılarında kuyruklar oluştuğunu göreceklidir. Ayrıca, başlığımızı ilham aldığım ve gerçekten tıbbi adı **“gökdelen sendromu”** olan; kapalı yerde kalma korkusu, nefes darlığı, migren, tansiyon yükselmesi, psikolojik bozukluklar, yalnızlık korkusu gibi belirtilerle başlayarak intihar eğilimine kadar gidebilen süreci tetikleyen, hayatı çekilmez hale getiren yepyeni bir hastalığın da nedenidir baştan beri sözünü ettiğimiz göğü delme iddiasındaki yapılar.. Yani bizdeki yanlış inşa sisteminin taşıdığı risklerin yanında, çok katlı olmanın bizzat kendisi de sağlığını tehdit etmektedir..

“30 kat da yetmez, yüksel ki yerin bu yer değildir !” diye düşünenlerin **“41 kere maşallah”**ı hak edeceklerini sanarak betonarmenin bilimsel sınırlarına doğru seyahate kalkışanların dikkatine !.. Biri bana söylesin.. Öyle ise nedir bu merakımız, her gün gazetelerde televizyonlarda boy gösteren, günahını örtmek için adını **“residence”** uydurması ile değiştirdiğimiz **“kule tipi yaşam”** özlemimiz ?.. Yoksa böyle bir talebimiz yok da birileri bizi ikna etmeye mi çalışıyor; en kolay, en ucuz, en kısa zamanda bitiverdiği iddia edilen, tabii böylece kendilerince en karlı olan inşaat sistemine ?.. Pek çabuk biterse, ki akıllı bir yatay yapılanma ile karşılaştırıldığında o da şüphelidir, yatırılan para da pek çabuk geri alınır onlara göre..

Halbuki biz orada acısı ve tatlısı ile bir ömür geçirecektik.. Düşünmeye değmez mi ?..

Y.Mimar Çelik **ERENGEGZİN**

Ürnlü cad 25

Ürnlü Köyü

Nilüfer - BURSA

<http://www.cabatasarim.net/>

cabatasarim@turk.net

0224-496 10 12

0537-891 00 14

Aygen ETKER'in katkısı ile

Konyalı'nın hıncır deneyi!

Telefon hattına yağ basılacağını (!) duyan 20 kişi telefonu ya poşetlemiş, ya da altına tabak koymuş. Halisini toplayan bile var...

KONYANIN Cihanbeyli ilçesinde geçen gün yaşananlar akıllara durgunluk verecek cinsten. Entelektüel bir isim olarak tanınan Konya Ticaret Odası Yönetim Kurulu Üyesi Mustafa Kabakçı, dostlarıyla sohbet ederken Alev Alath'ın bir sözüne takılır. "Türkiye'de akıl iptal edilmiştir."

TELEFONUNUZA YAĞ BASACAĞIZ

Kabakçı, bu görüşü kanıtlamak için bir deneme hazırlar. Üniversite eğitimi almış, entelektüel insanlardan oluşan 20 kişi seçilir. Memur tarzıyla konuşan biri bunlara telefon eder: 'Burası, Telekom Ana Bakım Merkezi. Biraz sonra hattınızdaki telefonlara yağ basılacak. Etrafın batmaması için önlem alın' der ve ekler 'Abone olarak sizi uyarıyoruz.'

Bu 20 kişiden 19'u ya telefonu poşete koymuş ya altına tabak koymuş ya da halıyı toplamış. Bir kişi ise fakstan daha çok yağ gelir diye yakınındaki pastaneden boş baklava tepsisi atmış faksın üzerine. Kabakçı, "Bir kardeşim var. Telefonu mermer tabanda. Orası batmaz ama alarm duvarda, oradan gelen yağ duvarı berbat eder" demiş diye anlatıyor gülererek. **Okan MÜDERRİSOĞLU/ANKARA**